

Stran / Page: 16

Doseg / Reach: 161000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 873 cm2

1 / 3

Piše: Irena Brejc, Foto: Miro Majcen, Zaklop

Igralci občutimo razpoloženje publike

Na pogovor je prišla precej zgodaj zjutraj za igralko, ki ima po tri vaje na dan in zvečer še predstave. Iva Krajnc, skrita pod rjavim klobučkom, pripravljena na klepet, čeprav sva se srečali tik pred premiero nove predstave v MGL, kjer igra Lolito, predhodnico vseh rosno mladih deklic, spogledljivih in poželjivih nimfic, ki se danes smehljajo z vami z vseh plakatov, naslovnih in ekranov. To bo prva uprizoritev te znane junakinje, ki je posodila ime vsem svojim naslednicam, z njo pa sta se »spopadli« avtorici predelave filmskega scenarija iz leta 1961 Ira Ratej in Andreja Kovač, ki je tudi režiserka predstave.

Stran / Page: 16

Doseg / Reach: 161000

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 873 cm2

2 / 3

Kako razmišljate o tej zahtevni vlogi tik pred premiero?

Film Stanleyja Kubricka sem gledala že davno, ko pa sem prebrala še roman Nabokova, po njegovem filmskem scenariju je narejena tudi naša gledališka predelava, sem o tej deklici dobila čisto drugo sliko. Pri uprizarjanju velikih romanov so ponavadi posredi različne interpretacije zgodbe, tudi Kubrickov film je njegova predelava zgodbe iz romana, z zanj pomembnimi poudarki. Tako je njegova Lolita manj aktivna kot v romanu, a s tem ne mislim v spolnem prebujanju, ampak v uporu. Nabokov v romanu to zelo dobro nakaže skozi percepcijo Humberta, Lolitinega zapeljivalca. Tudi v naši predstavi je to razvidno.

Kako ste se ustvarjalke predstave Lolita odločile: je bila deklica zapeljana ali je tudi zapeljevala?

To je večno vprašanje, ker stvar ni enoplastna. Seveda je pri tem treba poudariti, da gre vendarle za zgodbo, ki jo vidi Humbert. Lahko bi rekli, da se včasih nahajamo v njegovi glavi. Zato vprašanje zapeljevanja ostaja odprto. Gledalec bo predstavo videl in razumel tako, kot jo bo želel. Ravno ta dilema med prav in narobe, med biti zapeljan in zapeljevati je večna in ravno ta izmuzljivost dela Lolito nesmrtno.

To je prva izvedba Lolite na naših gledaliških odrih. Z izborom tega besedila ste nekako ujeli duha časa, o spolnih zlorabah mladoletnih se dosti govori...

Navsezadnje je to zgodba pedofila, kar ob Loliti radi pozabljamo, čeprav se romanopisec na prebrisan način izogiba direktnemu stališču. Nabokov s svojim perfektnim slogom in intrigantnostjo celo zavede bralca, da ta začne razmišljati podobno kot Humbert sam. Tudi naša predstava se želi izogibati nekakšnemu direktnemu stališču. Odločitev prepuščamo gledalcu.

Lolita iz romana ima kakih dvanajst let, v Kubrickovem filmu je igralka Sue Lyon stara sedemnajst let, če se ne motim. Koliko stari se vi počutite v tej zgodbi?

Teater je iluzija. Star si toliko, kot piše v didaskalijah. (Smeh.) Včasih imam trinajst ali štirinajst let, včasih petnajst, včasih pa kar krepko čez dvajset. Lolita skozi predstavo odraste, otroštvo izgine, ostane le lupina.

Odkod ste črpali izkušnje za to vlogo, kako blizu vam je še dekliski svet?

Glede na to, da je Lolita prerasla skorajda v pojem, pač vsak vidi Lolito, kot jo želi videti. Brala sem tudi nekaj strokovne literature, povezane predvsem s pedofilijo, s spolnim zorenjem deklet, z mladostniškimi deviacijami..., ko sem se pripravljala na vlogo. V naši predstavi imamo tudi zbor deklic, lahko sem jih opazovala, kako se obnašajo, kakšen je njihov svet odraščanja. Naša predstava je umeščena v 50. leta prejšnjega stoletja, v čas, ko je nastal roman, ko so bili pogovori o spolnih temah v družinah tabu. Danes že vsak otrok v vrtcu izve, da obstajajo nekateri odrasli ljudje, ki jim tudi pod krinko ljubeznivosti ne želijo nič dobrega. Lolito sem videla prej kot deško deklico, neobremenjeno, živahno. V zelo kratkem času doživi tisto, kar se drugim običajno zgodi v desetih, dvajsetih letih. Če mi je uspelo vsaj malo pogledati skozi te njene oči, bom zelo vesela.

Nič sočutja do te deklice?

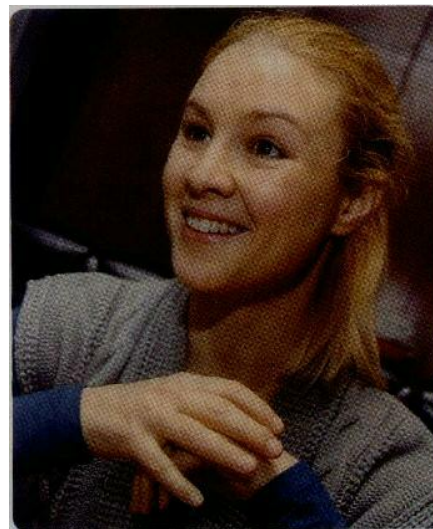
Seveda gre za sočutje. Lolita je zame tragičen lik. Ker je postala ikona, pojem, jo ljudje povezujejo, predvsem skozi Humbertovo rešeto, z imenom nimfe, nimfete, nimfomanke in nedorasle zapeljivke. Moje dožemanje Lolite je drugačno. Bi pa izpostavila dejstvo, da se v predstavi vendarle poigravamo s to klišejso interpretacijo, a z namenom. Prav zanima me, kaj bodo ljudje rekli po predstavi.

Nekoč ste rekli, da je igranje imeniten poklic, ker morate biti igralci čustveno nenehno na preži, da človek v njem ostaja mlad in aktiven tudi v poznih letih...

Vsi starejši kolegi se mi zdijo kot moji vrstniki. Upam, da bo kdo od mlajših tudi tako mislil, ko bom jaz v njihovih letih. (Smeh.) Prav razmišljanje, nenehno razglabljanje, študij vlog, to možgansko mehčanje dela igralce mlade.

Koliko pa velja zaupanje med igralci, v režiserja, predstavo?

Brez zaupanja ni predstave. Drugače ne želim delati. Ne rečem, da mora iti vse gladko, konflikt je potreben za razvoj predstave. Na koncu se še vedno želim približati ideji režiseja, ki te vodi, ustvarja prostor, ki je večji od igralca samega. Sicer pa so redke predstave, kjer vse stoji, kot je treba.

Koliko pa je pomembna lepota, lep videz, v vašem poklicu?

V tujini je mogoče bolj čutiti ta »estetski« pritisk kot pri nas. Lepota je navsezadnje tržna kategorija v današnjem svetu. Lahko pa je tudi dvorezen meč; če nekdo izgleda dobro, ga hitro okarakterizirajo, predvsem igralke.

Imeli ste tudi srečo, da ste igrali v zadnjem filmu našega velikega režiserja Matjaža Klopčiča, da ste postali ena njegovih svetlolasih muz, od beograjskih lepotic Snežane Nikšić in Stanislave Pešić do naše Milene Zupančič. Kako sta vidva sodelovala?

Zame je bila velika čast, ko me je povabil na snemanje. Najprej mi je dal v branje scenarij, prišel je gledat nekaj mojih predstav in všeč mu je bilo, kar sem naredila. Potem je bila še advicija. Počaščena sem bila, da me je izbral za lik, ki ga je videl v scenariju, in zelo lepo sva sodelovala. Zelo sem se želela približati sliki njegove otroške ljubezni, zdelo se mi je zelo pomembno, kako jo naredim, malo zmuzljivo, malo hladno, čeprav je bilo včasih že težko, ko sem jo lovila v teh njegovih... raztrganinah.

Ali ste ubrali kaj sadov od promocije v Berlinu, kjer ste bili med izbranimi igralci in igralkami, zvezdami prihodnosti?

Nekaj ponudb je bilo, vendar so bile povezane tudi z denarjem. Slovenci smo zaradi majhnih denarnih sredstev tržno nezanimivi. Igralci smo se že začeli zbirati v agencijah, počasi se sicer odpira, a veliko manj kot agencijam za modele, recimo. Zelo me zanima evropski film, ampak

problem je tudi jezik, čeprav z angleščino in nemščino nimam težav. Zakaj bi vzeli nekoga iz Slovenije, če lahko dobijo podobnega igralca na domačem trgu.

Dovolite vprašanje o zasebnosti. Vas moti, ker vaju v javnosti pogosto omenjajo skupaj z Aljošo, ker je vajin zakon pač igralski zakon?

Sploh ne. Ker sva oba igralca, bi bilo kar hecno, če tega ne bi spraševali.

Je v gledališki literaturi kakšna vloga, ki bi si jo želeli odigrati skupaj z možem?

Ne, nimam takih želja. O tem res še nisem razmišljala.

Ali drži, da sta se poročila kar v Indoneziji, na enem od vajinih potovanj?

Res je.

V igralskem opusu imate zelo privlačni vloge v muzikalih Kabaret in Goslač na strehi, kjer igralci doživljate aplavze

na odprti sceni. Je za vas na odru bolj zadoščajoče igrati v lahkotnejših predstavah, ki doživljajo takojšnji odziv občinstva ali v dramah, kjer se moraš zelo truditi za zasluženi aplavz?

Ne bi rekla, da govorimo o lahkotnejših predstavah, zgolj o različnih žanrih. Če primerjam ti dve zvrsti, moram reči, da se zavedam, da gre za aplavze drugačne vrste. Aplavzi, ki sproti nagrajujejo songe v muzikalu, letijo bolj

na pesem kot tako. Aplavz po predstavi pa je nagrada in zahvala predstavi v celoti. Seveda je kontakt s publiko pri predstavah, kot so komedije ali pa kabaret, močnejši. Čutimo tudi, kadar je publika hladna, takrat se še bolj potrudimo. Včasih se pozna, da so ljudje utrujeni. Na vsaki predstavi se pozna, kakšna je publika, ali je mlada, starejši, so utrujeni, raztreseni... Vse to igralci na odru zelo dobro občutimo.

POT DO DANES

Svetlolasa Ptujčanka si je prijeten dom z možem, igralcem Aljošo Ternovškom, ustvarila v Ljubljani. Že kot študentka na igralski akademiji si je z vlogo Ismene v Cidu prislužila Severjevo nagrado. Igralski družini Mestnega gledališča ljubljanskega se je pridružila v sezoni 2000/01 kot Olga v Ognjenem obrazu. V slabih osmih letih poklicne poti ima doma že tri nagrade za gledališke in tri za filmske vloge, dve za lik Simone v Varuhu meje Maje Weiss in eno za Marjano v filmu Matjaža Klopčiča Ljubljana je ljubljena. Televizijskim gledalcem se je prikupila kot Mija v nadaljevanki Čokoladne sanje. Za živahno in navihano Colombino v Beneških dvojčkih so jo v Celju razglasili za žlahtno komedijantko leta 2006. Istega leta je bila kot mlada obetavna igralka, nagrajenka v projektu Shooting star, objavljena na filmski festival v Berlinu. V letošnji sezoni jo na odru MGL lahko vidite kot Colombino, kot Sally Bowles v Kabaretu in kot Havo v Goslaču na strehi. In od zdaj še kot Lolito.